

dansk indfødsret, mens 203 erklæringer blev afvist, primært på grund af kriminelle forhold.

2.1.2.2. Lovens § 4, stk. 1, indeholder en erklæringsbestemmelse for tidligere danske statsborgere. Bestemmelsen omfatter personer, der ved fødslen har erhvervet dansk indfødsret, og som har boet her i riget indtil det fyldte 18. år, men har mistet indfødsretten. Disse personer kan generhverve dansk indfødsret ved afgivelse af erklæring, såfremt de har boet her i de sidste 2 år.

Det fremgår af lovens § 10 A, stk. 2, at bopæl i et andet nordisk land indtil det fyldte 12. år ligestilles med bopæl i Danmark.

Erhverver en person dansk indfødsret i medfør af § 4, tilkommer indfødsretten som udgangspunkt også den pågældendes børn, jf. indfødsretslovens § 5.

Statsamterne m.v. modtog i 2002 8 erklæringer afgivet efter § 4. Ingen af disse erklæringer blev afvist.

2.1.2.3. Indfødsretsloven indeholder endvidere i § 10 B og § 10 C særlige erklæringsbestemmelser for statsborgere i de andre nordiske lande. Disse bestemmelser, der indeholder lempede betingelser i forhold til lovens § 3, bygger på et løbende nordisk samarbejde.

Efter lovens § 10 B kan en statsborger i et andet nordisk land, der er fyldt 18 år, har haft fast bopæl her i riget i de sidste 7 år og ikke i løbet af denne tid er idømt frihedsstraf eller foranstaltning, der kan ligestilles med frihedsstraf, erhverve dansk indfødsret ved erklæring. Bestemmelsen kan kun anvendes af nordiske statsborgere, der har opnået deres statsborgerskab på anden måde end ved naturalisation.

Efter § 10 C kan en tidligere dansk statsborger, der efter at have mistet sin danske indfødsret vedblivende har været statsborger i et andet nordisk land, generhverve sin indfødsret ved erklæring efter at have taget fast bopæl her i riget.

Erhverver en person dansk indfødsret i medfør af § 10 B eller § 10 C, tilkommer indfødsretten som udgangspunkt også den pågældendes børn, jf. henvisninger til indfødsretslovens § 5 i de nævnte bestemmelser.

Statsamterne m.v. modtog i 2002 88 erklæringer afgivet efter § 10 B og 17 erklæringer afgivet efter § 10 C. Ingen af disse erklæringer blev afvist.

2.1.3. *Visse tværgående spørgsmål i tilknytning til erklæringsbestemmelserne*

2.1.3.1. Det er et grundlæggende princip i dansk indfødsretslovgivning, at man i videst muligt omfang søger at begrænse dobbelt statsborgerskab. Det er derfor som udgangspunkt en betingelse for erhvervelse af

dansk indfødsret ved naturalisation, at den pågældende mister eller løses fra hidtidige statsborgerskaber.

Med hensyn til erklæringsordningen kan tidligere danske statsborgere (lovens § 4) og nordiske statsborgere (§ 10 B og § 10 C) kun erhverve dansk indfødsret ved erklæring, hvis statsborgerskab i andre stater der ved mistes.

Det er tilsvarende en betingelse for, at børn kan omfattes af erhvervelsen af dansk indfødsret, at barnet ved erhvervelsen mister sit statsborgerskab i andre stater. Det gælder dog ikke, hvis den anden af barnets forældre fortsat har statsborgerskab i det hidtidige statsborgerskabsland og ligeledes har del i forældremyndigheden.

Derimod er der ikke til den generelle – og i praksis oftest anvendte – bestemmelse i lovens § 3 knyttet noget krav om, at den erklærende derved skal miste hidtidige statsborgerskaber. Personer, som erhverver dansk indfødsret i medfør af denne bestemmelse, kan derfor samtidig erhverve dobbelt statsborgerskab.

2.1.3.2. Det må anses for at være en grundlæggende forudsætning for at erhverve dansk indfødsret ved erklæring, at den pågældende på erklæringstidspunktet har lovligt ophold her i riget.

De gældende erklæringsbestemmelser indeholder dog ikke et udtrykkeligt krav om aktuelt lovligt ophold.

Imidlertid er det i bestemmelserne om tidligere danske statsborgere (§ 4) og nordiske statsborgere (§ 10 B og § 10 C) anført, at en person, der er udvist ved dom, ikke kan erhverve dansk indfødsret i medfør heraf. Det samme gælder, hvis der verserer en sag mod den pågældende, hvor der af anklagemyndigheden er nedlagt påstand om udvisning.

Erklæring efter lovens § 3 kan ikke afgives af personer, som er sigtet eller straffet, og da udlændingelovens regler om udvisning af personer med ophold i landet af den varighed, der er en forudsætning for at kunne erklære i medfør af bestemmelsen, har forudsat dom for strafbart forhold, vil personer, der er udvist eller har en verserende sag om udvisning, i praksis været afskåret fra at anvende bestemmelsen.

Udlændingeloven har siden 2002 i § 25 indeholdt en bestemmelse, hvorefter en udlænding kan udvises, hvis den pågældende anses for en fare for statens sikkerhed eller for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Afgørelsen om udvisning træffes i disse tilfælde administrativt. Afgiver en person omfattet af denne bestemmelse i udlændingeloven erklæring i medfør af de gældende regler, vil statsamtet m.v. i dag skulle støtte en afvisning af er-